

An holistic smart approach to sustainable development combines IT-based innovative ecosystems with “ideas” economy promoting a high-quality environment, improving energy security and promoting social cohesion and social inclusion through inclusive strategies. Emerging European experiences of smart ecosystems, especially at urban level, provide several examples of smart projects that not only envisage a responsible use of natural resources, but also integrate new technologies and innovation for generating more inclusive services, more opportunities and improved living standards to all citizens, including the low-medium income brackets which represent the more vulnerable segments.

Smart, sustainable and inclusive growth represents today the key goal of several EU initiatives and programmes launched within the 10-year European economic strategy called Europe 2020. This long-term strategy reflects the vision of Europe’s social market economy for the 21st century, where these three new paradigms act simultaneously and are mutually reinforced. Knowledge and innovation, in fact, act as tools for promoting a more resource efficient, greener and more competitive economy able to foster both social and territorial cohesions in a high-employment economy.

The paper explores the smart economic growth paradigm as a solution for the negative externalities generated by the traditional models of economic growth, as it involves four forms of capital accumulation that drive both the economic and the social progress: human or knowledge capital; physical capital; natural or environmental capital and social capital.

The research also presents an Italian best practice of smart sustainable urban project: the first example of smart square, a public space located in Turin totally re-designed which integrate several innovation and smart technologies with the goal to promote environmental development, enhance the citizens’ well-being and promoting social inclusion.

ЕКОНОМІЧНІ НАСЛІДКИ ПРОЦЕСУ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

М. О. НЕЧВОЛОД, студентка

А. В. ТЕРЛЕЦЬКА, студентка

Харківський торговельно-економічний інститут КНТЕУ

61000 Україна, м. Харків, пров. О. Яроша, 8

anastasia_terletska@mail.ru

Процеси глобалізації мають давню історію формування, але остаточно їх конкретизація відбулася в середині минулого століття. Це об'єктивний, необхідний процес, який супроводжує людство протягом його історії. Водночас це процес суспільний, який відбувається в діяльності та взаємовідносинах індивідів, різних соціальних груп і прошарків, націй і цивілізацій. Він пов'язаний безпосередньо з їх цілями та інтересами. Сукупність численних суджень і поглядів на процеси глобалізації умовно можна поділити на два великих напрямки. Прихильники першого з них намагаються виразити

суть глобалізації через опис і подальше дослідження об'єктивних процесів насамперед в економічній сфері, що реально відбуваються в сучасному світі і радикально змінюють весь повсякденний спосіб життя сучасного людства. Відповідно до цього представники даного напрямку прагнуть розглядати дії кожної національної держави у відповідь на об'єктивні виклики глобалізації. Прихильники другого напрямку, навпаки, виходячи із власного суб'єктивного тлумачення сутності процесів глобалізації, намагаються вивести нову ідеологію світового домінування (однієї країни, вузької групи країн, прихильників одного способу життя) та пропонують національним державам відповідне поводження та відповідний алгоритм їх існування в контексті розвитку глобалізації. Глобалізація для таких країн породжує низку додаткових проблем: збільшення технологічного відставання від розвинених країн; зростання соціально-економічного розшарування, маргіналізацію (тобто, руйнування державного суспільства, що представляє собою процес розпаду соціальних груп, розриви традиційних зв'язків між людьми, втрату індивідами об'єктивної приналежності до тієї чи іншої спільності, почуття причетності до визначеної професійної чи етнічної групи; зубожіння основної маси населення; посилення залежності менш розвинених країн від функціонування світової господарської системи; обмеження ТНК здатності держав проводити національно орієнтовану економічну політику; зростання зовнішнього боргу, насамперед міжнародним фінансовим організаціям, що перешкоджає подальшому прогресу.

У якості найбільш обговорюваних соціально-політичних проблем, що потенційно мають місце у розвинених країнах у зв'язку з процесами глобалізації, можна назвати наступні:

1. Зростання безробіття в результаті: впровадження нових технологій, що призводить до скорочення робочих місць у промисловості, підсилює соціальну напруженість; зміни структури виробництва і переміщення масового випуску трудомістких видів товарів у країни, що розвиваються, що вдаряє по традиційних галузях цих країн, викликаючи там закриття багатьох виробництв; мобільності робочої сили;

2. ТНК нерідко ставлять власні інтереси вище державних, у результаті чого роль національних держав слабшає і частина функцій переходить до різних наддержавних організацій і об'єднань.

Таким чином, глобалізація є невід'ємною частиною життєдіяльності кожної сучасної держави у світі. Глобалізація в подальшому буде набирати ще більших обертів і тому кожній державі потрібно шукати можливості для використання переваг та вирішення проблем які виникають у наслідок глобалізація світової економіки та суспільного життя.

Список використаних джерел:

1. Суржиков М. А. Методологические основы глобализации мировой экономики / М. А. Суржиков // Международная экономика и международные экономические отношения. – 2014. – No 2 (87). – С. 345
2. Кулішов В. В. Сучасні проблеми глобальної економіки / В. В. Кулішов // Інноваційна економіка. – 2015. – N 41. – С. 8–9